

[Gerda Mundt.]

det ordnet ad administrativ Vej saadan, at Afhøringerne førtes ved et særligt Kammer og Afgørelserne blev truffet ved en særlig Del af Retten, uden at det er lykkedes, saa tror jeg ikke, vi kan faa det ordnet ad administrativ Vej — men maaske kan det alligevel lade sig gøre.

For det andet: Jeg har ikke foreslaaet, at Sager angaaende Børn, imod hvem der er begaaet Sædelighedsforbrydelse, skulde afgøres ved en Ungdomsdomstol, men jeg har foreslaaet, at Afhøringer af disse Børn skete ved det særlige Kammer, der skulde foretage alle Politiafhøringer af Børn. Og jeg kan tilføje, at naar det ikke kan undgaas, maa naturligvis Afhøringen gentages over for anden Ret, men i mange Tilfælde vil det kunne undgaas. Det, jeg mest lægger Vægt paa, er, at Afhøringen første Gang foretages af dertil særligt egnede Mennesker.

For det tredje: Jeg har ikke skitseret en særlig Domstol — jeg ved, jeg har været meget forsigtig —, som ikke skulde have med andre Sager at gøre end disse. Der er intet i Vejen for, at det kan ske i Forbindelse med Byretten. Jeg tør nu ikke længere tro paa en Løsning ad den administrative Vej, derfor har jeg foreslaaet, at det skulde ske ad Lovens Vej.

J. Oskar Andersen: Jeg vil begynde med at udtale en Tak til Undervisningsministeren for den Bevilling, der er optaget paa Finansloven — det findes nærmere i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget Sp. 1551 — angaaende Universitetsundervisningen i Aarhus.

Det vil være dette høje Ting bekendt, at jeg fra Begyndelsen af har været ganske særligt interesseret i Universitetet i Aarhus, og det glæder mig, at man nu er kommet saa vidt derovre, at man har faaet den store Bygning — som desværre i arkitektonisk Henseende ikke er videre køn — og har kunnet gennemføre Undervisningen paa en bedre, mere fyldestgørende Maade og nu altsaa faar en Udvidelse af Bevillingen, saaledes at man nu er i Stand til at præstere ikke alene den filosofiske Prøve, men ogsaa den lægevidenskabelige Forprøve. Men jeg vil tillade mig rent formelt at gøre opmærksom paa, at dengang den gældende Lov om Universitetsordningen i Aarhus blev vedtaget, var det en Forudsætning, at Statens Bidrag til Støtte af denne Sag ikke blev givet til Lønninger, men blev givet til Universitetsundervisningens Drift, idet man nemlig var ængstelig for, at Staten, i modsat Fald, skulde paa-

drage sig ogsaa Pensionsforpligtelser, og det ønskede man ikke. Jeg ved ogsaa, at Udnævnelserne derovre er sket paa en saadan Maade, at der ikke er Tale om Pension for de paagældende, saa man er altsaa reelt fuldstændig paa den rette Side. Ikke desto mindre er Bevillingen opført her paa Finanslovsforslaget saaledes, at Beløbet i Henhold til Anmærkningerne fordeles sig dels til Lønninger, dels til Honorarer, dels til Driftsudgifter. Jeg mener, at det kunde staa i Betænkningen, som klarlæggende, hvordan disse Penge nærmere skal anvendes, men det maa blive den aarhusianske Universitetsundervisnings egen Sag, hvordan den vil anvende Bevillingen. Det er urigtigt at opføre det paa den Maade, som det her er sket.

Men saa vil jeg rigtignok tilføje, at det var en Forudsætning, da vi vedtog denne Lov — og det har jeg for mit Vedkommende meget stærkt betonet —, at Københavns Universitet ikke blev tilsidesat med Hensyn til Krav, hvis Opfyldelse var ganske nødvendig for dets Virksomhed, og jeg maa sige, at dette Finanslovsforslag viser, at man ikke i, hvad jeg vil kalde nogen antagelig Grad, tager Hensyn til de nødvendige Krav, der stilles fra Københavns Universitet, for at Undervisningen kan være virkelig fyldestgørende. Jeg sagde den Gang, og det er blevet sagt gentagne Gange af andre, at vi er glade ved at faa en Universitetsundervisning i Aarhus, men det skulde ikke gerne i Praksis betyde, at vi faar to daarlige Universiteter, to Universiteter, der ikke er fyldestgørende, som ikke varetager det, der skal varetages med Hensyn til Undervisningen. Desværre forekommer det mig, at dette Finanslovsforslag i høj Grad vidner om, at man ikke tager Hensyn til de Ønsker, som er fremsat fra Københavns Universitet. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at Universitetets Krav jo ikke er fremsat alene for Universitetets Skyld, men ogsaa for Studenternes, og jeg vil i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at der er sket det mærkværdige, man kan sige det ret enestaaende i Københavns Universitets nyere Historie, at den Myndighed, der er Universitetets øverste, nemlig Lærerforsamlingen, enstemmigt — hvad der er uhyre sjældent ved en Forsamling som den — har tiltraadt en Udvalgsbetænkning angaaende Adgangen til Universitetet og indsendt til Undervisningsministeriet et herpaa hvilende Forslag om Studenterbegrænsning.

Jeg ved, at der inden for Ministeriet plejes Forhandlinger ogsaa med Skolen